

Χιλιαστές ή Μάρτυρες του Ιεχωβά είναι ομάδα ανθρώπων που υποστηρίζουν ότι είναι χριστιανοί, στην πραγματικότητα, όμως, με το να διαστρέφουν όλα τα δόγματα της πίστης μας, συνιστούν ιδιαίτερη θρησκεία.

Ονομάστηκαν Χιλιαστές από μια δοξασία τους ότι πριν τη Δευτέρα Παρουσία, ο Χριστός θα συστήσει επίγεια κυβέρνηση με έδρα τα Ιεροσόλυμα και με υπουργούς τους πατριάρχες του Ισραήλ και θα κυβερνήσει για 1000 χρόνια

Λέγονται και Μάρτυρες του Ιεχωβά, από το εβραϊκό Γιαχβέ ή Ιεχωβά που σημαίνει «ὁ ὢν» και δηλώνει τον Θεό. Ισχυρίζονται δηλαδή ότι είναι μάρτυρες του Θεού.

Ιδρυτής της Εταιρίας Σκοπιά, ήταν ο Σκοτσεζο – Ιρλανδικής καταγωγής, Αμερικανός Κάρολος Τέιζ Ρώσσελ. Πλούσιος έμπορος, ίδρυσε αρχικά έναν όμιλο μελέτης της Αγίας Γραφής το 1870 στο Αλεγγένι των ΗΠΑ, σε ηλικία 17 περίπου ετών. Αν και ήταν πανέξυπνος, η απειρία του τον έκανε να ασπασθεί τις απόψεις ακραίων Προτεσταντικών και αποκρυφιστικών ομάδων που δρούσαν τότε στην Πενσυλβανία. Ο ηγέτης μιας τέτοιας ακραίας Αντβεντιστικής ομάδας, ο Νέλσον Μπάρμπουρ, τον προσυλήτισε, και τον έπεισε ότι μπορούσε να προβλεφθεί το τέλος του κόσμου.

Ο Ρώσσελ με τα χρήματα που διέθετε, έγινε τότε συνεκδότης του Μπάρμπουρ, για το περιοδικό: «Κήρυκας της Πρωΐας» που εξέδιδε ο Μπάρμπουρ, και κήρυτταν ότι το τέλος του κόσμου θα έρθει το 1874. Όταν η ψευδοπροφητεία αυτή διαψεύστηκε, ο Ρώσσελ εγκατέλειψε τον Μπάρμπουρ, και το 1879 εξέδωσε το δικό του περιοδικό: «Η Σκοπιά της Σιών και κήρυξ της του Χριστού Παρουσίας», τη σημερινή «Σκοπιά». Έτσι, κατάφερε να κλέψει τους αναγνώστες του Μπάρμπουρ, και να ιδρύσει σε διάφορες περιοχές, ομάδες μελέτης της Αγίας Γραφής, που ονόμαζε «Σπουδαστές της Γραφής».

Οι ομάδες αυτές αυξήθηκαν σε αριθμό και μέλη, και θεωρούσαν τον Ρώσσελ ως δάσκαλό τους για «το λόγο του Θεού». Ο Ρώσσελ στα βιβλία και τα περιοδικά του, μεταξύ άλλων αιρετικών θέσεων, δίδασκε αποκρυφιστικές διδασκαλίες για τις πυραμίδες, και όρισε ως νέα ημερομηνία του τέλους το 1914. Και αυτή όμως η ημερομηνία πέρασε, όπως και η νέα που όρισε, το 1918. Έτσι, ως τον θάνατό του, παρέμεινε ψευδοπροφήτης, χωρίς ποτέ να επιτύχει ούτε μία προφητεία.

Ο χαρακτήρας του ήταν υπερήφανος, και θεωρούσε τον εαυτό του «πιστό και συνετό». Όμως η ζωή του δεν ήταν σύμφωνη με όσα δίδασκε. Σήμερα τον τάφο του κοσμεί μια πυραμίδα με αποκρυφιστικά σύμβολα που θυμίζουν Μασωνία.

Παρ' όλα αυτά, πιθανόν ο Ρώσσελ να πίστευε αληθινά όσα δίδασκε. Πράγμα όμως δύσκολο να το υποθέσουμε για τον διάδοχό του, τον "δικαστή" Ρόδερφορντ.

Ο Ρόδερφορντ, κυριολεκτικά άρπαξε την περιουσία του Ρώσσελ. Ήταν αρχικά ο δικηγόρος στον οποίο είχε ανατεθεί η διαθήκη του Ρώσσελ. Όμως εκμεταλλευόμενος την εμπιστοσύνη των νομίμων κληρονόμων,

χρησιμοποίησε νομικά παραθυράκια και κράτησε την εκδοτική εταιρία «Σκοπιά» του Ρώσσελ για τον εαυτό του, και αυτούς τους χαρακτήρισε «Πονηρούς Δούλους», και τους έδωξε. Σήμερα αυτοί είναι γνωστοί ως «Σπουδαστές της Γραφής», και διατηρούν τα δόγματα του Ρώσσελ, σε αντίθεση με τον Ρόδερφορντ, που άλλαξε σχεδόν τα πάντα, και έκανε τη Σκοπιά μια δικτατορική οργάνωση. Αυτός τους ονόμασε: «Μάρτυρες του Ιεχωβά».

Με τη σειρά του, έθεσε ημερομηνίες για το τέλος του κόσμου, και διαψεύστηκε σε οτιδήποτε είχε προφητεύσει. Μεγάλο μέρος της προεδρίας του, πέρασε σε μία βίλα με το όνομα «Μπεθ Σαρίμ», που αγοράστηκε δήθεν για τον Αβραάμ τον Ισαάκ και τον Ιακώβ που έλεγε ότι θα ανασταίνονταν τότε. Η πολιτική του τον οδήγησε ακόμα και να ζητήσει την εύνοια του Χίτλερ στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, και να εξυψώσει το Χιτλερικό Ράιχ, τον καιρό που οι οπαδοί της οργάνωσής του βασανίζονταν στα στρατόπεδα του Χίτλερ.

Η δικτατορική διακυβέρνηση που επέβαλε στην οργάνωση της Σκοπιάς ο Ρόδερφορντ, συνεχίστηκε και επί της προεδρίας του διαδόχου του, τού Νάθαν Νορ, και συνεχίζεται ως σήμερα, παρά το ότι πλέον κυβερνάται από ένα «Κυβερνών Σώμα» υπερηλίκων κυρίως ηγετών. Σήμερα η Σκοπιά είναι μια παγκόσμια Σέκτα (λέξη που εκφράζει αυτό που λέμε: «καταστροφικές λατρείες») και αριθμεί γύρω στα 9 εκατομμύρια μέλη. Στη χώρα μας είναι περίπου 27.000. Οι οπαδοί της είναι υποχρεωμένοι να δέχονται όλα όσα τους λέει, ακόμα και τις διαρκείς δογματικές αλλαγές της οργάνωσης. Δικαιολογούν έτσι ακόμα και τις συνεχιζόμενες ψευδοπροφητείες της Σκοπιάς, με τελευταίες: το τέλος που δεν ήρθε το 1975 όπως κήρυτταν, και η γενιά του 1914 που έλεγαν ότι δεν θα παρέλθει πριν έρθει το τέλος.

Οποιαδήποτε αμφισβήτηση, τιμωρείται με «αποκοπή», και στον αποκομμένο απαγορεύεται ακόμα και να μιλούν τα άλλα μέλη, για να μην αποκοπούν και αυτοί. Έτσι καταστρέφονται οικογένειες, διαλύονται φιλίες και συγγένειες, χάνονται εργασίες, και πολλά θύματα της οργάνωσης αυτής, υποφέρουν από έντονα ψυχολογικά προβλήματα και φοβίες. Με τις απολυταρχικές αυτές μεθόδους, ελέγχει και εξαναγκάζει τους δύστυχους οπαδούς της να υποτάσσονται στις διαταγές της, είτε επειδή τους απειλεί με θάνατο από τον Θεό στον «Αρμαγεδδώνα», είτε επειδή φοβούνται την αποκοπή, και πολλοί παραμένουν εκεί, παρά τη θέλησή τους, για να μη διαλυθεί η οικογένειά τους. Με την απαγόρευση να μιλούν οι οπαδοί της στα πρώην μέλη της, απομονώνει τους οπαδούς της, να μη μάθουν την αλήθεια για τα όσα παραποιημένα διδάσκει, τόσο για την ιστορία της, όσο και για τα δόγματά της.

Η Σκοπιά έχει κάνει δική της μετάφραση της Αγίας Γραφής, (τη Μετάφραση Νέου Κόσμου), όπου έχει διαστρέψει και αλλοιώσει όλα τα σημεία της Αγίας Γραφής που διαφωνούν με τις πλάνες της. Τα βασικά της δόγματα ΣΗΜΕΡΑ, είναι τα εξής:

Από το 1914 έγινε αόρατα (!!!) η παρουσία του Χριστού, και περιμένουμε την έλευσή του «σύντομα». Ο κόσμος πάει από το κακό στο χειρότερο, και λίγους μήνες μετά την (αόρατη κι αυτή) ουράνια ανάσταση των «αγίων» που έγινε το 1918, ο Θεός διάλεξε την οργάνωση της Σκοπιάς ως «τον αγωγό» που θα δίνει

στους Χριστιανούς την «αλήθεια». Η «αλήθεια» που πρέπει να πιστεύουν οι οπαδοί της, δεν είναι κάτι σταθερό, αλλά κάτι που αλλάζει ανάλογα με το «νέο φως» που δίνει η Σκοπιά μέσω των εντύπων της. Επειδή λοιπόν το τέλος είναι κοντά, οι οπαδοί της Σκοπιάς οφείλουν να κηρύττουν ότι το όνομα του Θεού είναι Ιεχωβά, και ότι θα «καταστρέψει» τους κακούς. Αυτό το κάνουν σε κάθε ευκαιρία, για να σώσουν τους συνανθρώπους τους. Γιατί αν το τέλος τους βρει έξω από την οργάνωση, (δηλαδή κοσμικούς), τότε θα τους σκοτώσει ο ίδιος ο Θεός. Όσοι όμως είναι στην οργάνωση, θα επιζήσουν, και θα καλοπερνάνε σε έναν επίγειο φθαρτό παράδεισο, χωρίς να πεθάνουν ποτέ. Εκεί θα αναστηθούν όλοι οι υπόλοιποι νεκροί που προορίζονται για τη γη. Εξαίρεση σε αυτή την «ειδυλλιακή» εικόνα, αποτελούν όσοι στο τέλος των 1000 ετών βασιλείας, θα επαναστατήσουν στον Θεό, και θα αφανιστούν για πάντα.

Η Σκοπιά χωρίζει τους πιστούς σε δύο «τάξεις». Στους 144.000 που θα πάνε στον ουρανό, και στον αμέτρητο «Πολύ Όχλο» που θα μείνει στη γη. Τον Χριστό τον θεωρούν «δημιούργημα» του Θεού, και τον ταυτίζουν με τον αρχάγγελο Μιχαήλ, και δεν τον ονομάζουν κι αυτόν: «Γιαχβέ» όπως οι Χριστιανοί. Τον Θεό τον θεωρούν ως κάτι με σώμα, που δεν είναι «πανταχού παρών», αλλά που αντιλαμβάνεται με τον «εγκέφαλό» του τα γεγονότα, μέσω μιας απρόσωπης δύναμης, που την ταυτίζουν με το Άγιο Πνεύμα, το οποίο αρνούνται ότι είναι πρόσωπο.

Κάθε εβδομάδα, οι οπαδοί της παρακολουθούν τουλάχιστον 5 ώρες κατήχησης, σε 3 διαφορετικές «συναθροίσεις», όπου διδάσκονται επιχειρηματολογία και «μάρκετινγκ», πώς να μιλούν και να πείθουν τους άλλους. Η Σκοπιά, τους εντυπωσιάζει με τα ψηλά και πολυτελή της κτίρια, με τα υπερσύγχρονα τυπογραφεία της, και με τις εξαιρετικής ποιότητας εκτυπώσεις της. Προσπαθούν επίσης να εντυπωσιάσουν τους άλλους, φανερώνοντας μια «βιτρίνα» ηθικής καθαρότητας για την οργάνωσή τους, καθώς όποιον ανακαλύψουν να παραβιάζει τους κανόνες ηθικής, τον διώχνουν από την οργάνωση, με όλα τα επακόλουθα. Δεν υπάρχει οίκτος, ούτε ενδιαφέρον για τον διωγμένο. Αυτό που μετράει είναι η καλή εικόνα της οργάνωσης, γιατί τους οπαδούς της τους βλέπει ως αριθμούς, και όχι ως πρόσωπα. Για να τους κρατήσει, πεπεισμένους στα δόγματά της, η οργάνωση φροντίζει να τους έχει διαρκώς απασχολημένους με δικά της έντυπα, ώστε να μην μπορούν να διαβάσουν διδασκαλίες άλλων θρησκειών.

Οι κυριότερες πλάνες τους

Άρνούνται την Ίερά Παράδοση.

Φυσικά και δεν φτάνει η αγία γραφή, διότι η αλήθεια και η σωτηρία στην ορθόδοξη εκκλησία είναι εμπειρία του Θεού υπαρξιακή, ένωση κατά χάρη με τον Θεό, όχι μόνο γνώσεις εγκεφαλικές για τον Θεό ή συναισθηματική κατάνυξη. Διότι και ο διάβολος γνωρίζει τον Θεό, αλλά δεν έχει την χαρισματική ένωση μαζί του. Γιαυτό και λέμε ότι η ερμηνεία της Αγίας Γραφής πρέπει να γίνεται υπό το φως της ερμηνείας των Πατέρων της Εκκλησίας (19ος καν. Πενθέκτης Οικ. Συνόδου), διότι «πάσα προφητεία Γραφής, ίδιας επιλυσεως ου γίνεται....» (Β' Πέτρ. 1,19).

Η Αγία Γραφή εξάλλου δεν είναι «στύλος και εδραίωμα της αληθείας», αλλά η Εκκλησία είναι στύλος και εδραίωμα της Εκκλησίας, σύμφωνα με τον απόστολο Παύλο (Α' Τιμ. 3,16).

Για το Άγιο Πνεύμα λέγει ο Χριστός ότι «μετά την ανάληψή του θα έρθει για να διδάξει και να εξηγήσει όλη την αλήθεια» (Ιω. 14,26). Αυτό είναι για μας η Ιερά Παράδοση, που είναι πολύ ευρύτερη από την αγία Γραφή.

Πόσα είναι άλλωστε τα βιβλία της Κ.Δ.; Ποιος έγραψε το πρώτο και τρίτο ευαγγέλιο; Πώς τελείται το βάπτισμα; Γιατί δεν δεχόμαστε το κατά Νικόδημον ή κατά Ιωσήφ ευαγγέλιο, που είναι απόκρυφα; Πώς τελούνται το βάπτισμα και οι άλλες ακολουθίες στην πρώτη Εκκλησία; Για αυτά τα θέματα δεν μιλάει η Γραφή αλλά η Θεία Παράδοση που συμπληρώνει την αγία γραφή.

Στα ευαγγέλια έχουν καταχωρηθεί περιστασιακά τα λόγια του Χριστού, συνολικά όχι παραπάνω από 4 ώρες ομιλίας, ενώ οι ημέρες δράσεις του που περιγράφονται δεν ξεπερνούν τις 40. Επομένως πρόκειται για περιστασιακά κηρύγματα και ούτε κατά διάνοια δεν εξαντλούν το μήνυμα της Εκκλησίας για τη σωτηρία των ανθρώπων.

Η ίδια η Αγία Γραφή ομολογεί την αξία της ιεράς παραδόσεως:

Ο απ. Παύλος συμβουλεύει τους χριστιανούς: «Να είστε σταθεροί και να μένετε πιστοί στις διδασκαλίες που σας παραδώσαμε είτε προφορικά είτε με επιστολή μας» (Β' Θεσσ. 2,15).

Πολλά επίσης λόγια του Ιησού Χριστού δεν αποτυπώθηκαν σε γραπτή μορφή. Μια τέτοια ηθική διδασκαλία του Χριστού διασώζεται από τον απ. Παύλο στις Πράξεις των Αποστόλων, μιλώντας ο ίδιος προς τους επισκόπους και πρεσβυτέρους της Εφέσου: «Να θυμάστε τα λόγια του Κυρίου Ιησού, που είπε αυτός ο ίδιος: «Είναι ευτυχέστερο να δίνει κανείς παρά να παίρνει»» (20,35). Το συγκεκριμένο χωρίο δεν βρίσκεται πουθενά γραμμένο, αλλά το αντλεί ο Παύλος από την παράδοση.

Γιατί ονομάζουν το Θεό Ιεχωβά; Αυτό είναι το όνομα του Θεού ή έχουν ξεφύγει και εδώ;

Οι χιλιαστές ισχυρίζονται ότι το όνομα του Θεού είναι ένα: ΙΕΧΩΒΑ, απ' όπου και «Μάρτυρες του Ιεχωβά» αποκαλούνται, που αντλούν από το εδάφιο Έξοδος 6,3, όπου ο Θεός λέγει: «Παρουσιάστηκα στον Αβραάμ, στον Ισαάκ και στον Ιακώβ ως Θεός Σαδδάι (Θεός παντοκράτορας), αλλά δεν τους έκανα γνωστό το όνομά μου "Κύριος"». Οι Ο' (Εβδομήκοντα) μεταφραστές της Βίβλου μεταφράζουν από τα εβραϊκά το όνομα του Θεού με τη λέξη «Κύριος» και πολύ σωστά πράττουν, αφού μεταφράζουν στην ελληνική γλώσσα. Το ίδιο κάνουν και οι απόστολοι στα βιβλία της Καινής Διαθήκης, που γράφτηκαν στα ελληνικά. Ονομάζουν το Θεό "Κύριο", λέξη εννοιολογικά πλουσιότερη, διότι σημαίνει τον Κυρίαρχο ουρανού και γης, τον παντοδύναμο Κυβερνήτη όλης της δημιουργίας, αλλά και τον "έχοντα κύρος", τον "έγκυρο", τον "πραγματικό". Ενώ οι υποτιθέμενοι «Σπουδαστές των Γραφών» αντιθέτως αφήνουν το όνομα του Θεού, εσφαλμένα βέβαια, να ακούγεται "Ιεχωβά", αν και δεν ήταν Ιεχωβά αλλά Γιαχβέ.

Μήπως όμως το όνομα "Γιαχβέ" είναι το μοναδικό όνομα του Θεού στην

Παλαιά Διαθήκη; Όχι βέβαια! Στο κεφ. 3,13-15 της Εξόδου ο Μωϋσής είπε προς τον Θεό: «Καλά, εγώ θα πάω στους Ισραηλίτες αυτοί όμως θα με ρωτήσουν "ποιό είναι το όνομά του" Τι θα τους πω; Τότε ο Θεός απάντησε στο Μωϋσή: Εκχγιέ ασέρ εκχγιέ "Εγώ είμαι εκείνος που είμαι (εκείνος που υπάρχει)". Έτσι του λέει θα μιλήσεις στους Ισραηλίτες: "Εκείνος που είναι" μ' έστειλε σε σας Αυτό είναι το όνομά μου στον αιώνα, και με αυτό θα με επικαλούνται όλες οι γενιές». Επομένως εδώ ονομάζεται ο Θεός "ο ων". Αλλά και στο Εξόδο 34,14 αναφέρεται: «Δεν θα προσκυνήσετε άλλους θεούς, διότι ο Κύριος ο Θεός ονομάζεται ζηλωτής και είναι Θεός ζηλότυπος (θέλει για τον εαυτόν του την αγάπη σας». Στο Ησαΐα 63, 16, επίσης, αναφέρεται το όνομα του Θεού ότι είναι "Λυτρωτής" {Απ' τους αιώνες το όνομά σου είναι "ο Λυτρωτής μας"} και στο Ησαΐα 57, 15 ονομάζεται Καδώς "Άγιος" {Άγιος είναι το όνομά του}. Ακόμη ο Θεός ονομάζεται Ελωχίμ (Θεός), Αδωναΐ (Κύριος), Σαβαώθ (Κύριος τών Δυνάμεων) κ. ά.

α) Δεν δέχονται τη θεότητα του Ιησού Χριστού, ούτε το ομοούσιο του προς τον Πατέρα. Ισχυρίζονται ότι ο Ιησούς Χριστός είναι δημιούργημα του Πατρός και δεν υπήρχε πάντοτε με τον Πατέρα. Η Αγία Γραφή όμως διακηρύσσει άλλα:

«Έν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος. Οὗτος ἦν ἐν ἀρχῇ πρὸς τὸν Θεόν». (Ιω 1, 1-2)

«Έγώ καὶ ὁ πατήρ ἐν ἑσμεν» (Ιω 10, 30)

Ξεκάθαρη η ευλογία του αποστόλου Παύλου: «Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μετὰ πάντων ὑμῶν· ἀμήν» (Β' Κορ. 13, 13)

β) Απορρίπτουν τη θεότητα του Αγίου Πνεύματος και την ύπαρξή του ως ιδιαίτερου προσώπου. Πάλιν οι αναφορές της Αγίας Γραφής είναι ξεκάθαρες:

Η εντολή του Χριστού προς τους μαθητές: «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» (Ματθ 28,19)

«Τρεῖς εἰσιν οἱ μαρτυροῦντες ἐν τῷ οὐρανῷ, ὁ Πατήρ, ὁ Λόγος καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, καὶ οὗτοι οἱ τρεῖς ἓν εἰσι» (Α' Ιω 5,7)

«Εἶπε δὲ Πέτρος· Ἀνανία, διατί ἐπλήρωσεν ὁ σατανᾶς τὴν καρδίαν σου, ψεύσασθαί σε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον; [...] οὐκ ἐψεύσω ἀνθρώποις, ἀλλὰ τῷ Θεῷ» (Πρ.5, 3-4)

γ) Με τα πιο πάνω είναι φανερό ότι δεν αναγνωρίζουν ούτε και γνωρίζουν τον Θεό Πατέρα. Ο Θεός Πατήρ στον Χριστιανισμό έχει Υιόν τον Ιησού Χριστό. Θεός που δεν είναι πατήρ του Κυρίου ημών Χριστού δεν είναι Θεός. Εφόσον λοιπόν οι Χιλιαστές απορρίπτουν την Υιότητα και θεότητα του Ιησού Χριστού, απορρίπτουν και τη θεότητα του Πατρός.

δ) Απορρίπτουν το αειπάρθενον της Θεοτόκου καθώς και την τιμή που αποδίδουμε σ' αυτήν. Ασεβώντας στο πρόσωπό της ισχυρίζονται ότι μετά τη γέννηση του Ιησού αυτή απόκτησε και άλλα παιδιά. Αρνούνται την προφητεία του Ιεζεκιήλ για την κατ' ανατολάς κεκλεισμένην πύλην ἣν μόνος ο Κύριος διώδευσε και αὕτη ἦν κεκλεισμένη.

ε) Απορρίπτουν τον σταυρό και ειρωνεύονται τους Χριστιανούς που

θωρακίζουν το σώμα τους με το σημείο του σταυρού. Διερωτώνται, τάχα, αν ο Χριστός είχε άλλο τέλος, αν π.χ. ελιθοβολείτο, τι σημείο θα εκάναμε. Και ξεχνούν ότι χρόνια πολλά πριν, ο Θεός εφάνέρωσε τη δύναμη του σταυρού και αποκάλυψε τον τρόπο με τον οποίο θα έσωζε τον κόσμο. Αναφέρουμε απλώς το πέραςμα διά της Ερυθράς θαλάσσης, της οποίας τα νερά εχωρίσθησαν με το σημείο του σταυρού από τον Μωυσή, τον χαλκούν όφιν εις την έρημον, τη νίκη των Εβραίων κατά των Αμαληκιτών με το σημείο του σταυρού, τον γλυκασμό των υδάτων της Μερράς με την χρήση του ξύλου, την σταυροειδή ευλογία του Ιακώβ προς τα παιδιά του Ιωσήφ κλπ. Εδώ πρέπει να θυμηθούμε και τον υπέρ θεολόγους άνευ πυχίου θεολόγον αείμνηστο π. Ιωάννη Πουλή, Εφημέριο Ι. Ν. Κοιμήσεως Θεοτόκου Χαλκειού, που έλεγε ότι στην δεκαετία του 1960 ανεγνώριζαν τον σταυρό και τον είχαν στο εξώφυλλο της Σκοπιάς.

στ) Δεν δέχονται τις εικόνες και απορρίπτουν την τιμητική προσκύνησή τους. Ονομάζουν τις εικόνες είδωλα και κωφεύουν στη διδασκαλία της Εκκλησίας που λέει ότι η προσκύνηση «μεταβαίνει προς το πρωτότυπο» και ότι με το να εικονίζουμε τον Χριστό ομολογούμε την σάρκωσή Του.

ζ) Απαγορεύουν την μετάγγιση αίματος στους ασθενείς. Συγχύζουν την αναφορά της Παλαιάς Διαθήκης στο αίμα των ζώων του οποίου πρέπει να αποφεύγεται η βρώση, και νομίζουν πως το αίμα του ανθρώπου ταυτίζεται με την ψυχή του. Με την απαγόρευση της μετάγγισης οδηγούν πολλούς στον θάνατο.

η) Αρνούνται να πάρουν όπλο και να καταταγούν στο στρατό, επικαλούμενοι την εντολή του Θεού «ού φονεύσεις». Μα ο ίδιος ο Θεός ηγήθηκε πολλάκις του στρατοπέδου των Εβραίων κατά των εχθρών τους. Οι Χριστιανοί δεν μετέχουν σε επιθετικούς αλλά σε απελευθερωτικούς και αμυντικούς πολέμους. Και η Εκκλησία ευλόγησε και ευλογεί τα όπλα για τέτοιους αγώνες, γιατί με αυτούς προστατεύουμε τη ζωή μας και τη ζωή των δικών μας ανθρώπων από την επιβουλή των εχθρών.

θ) Ισχυρίζονται ότι κατά την Δευτέρα Παρουσία θα αναστηθούν μόνον οι δίκαιοι και όχι οι αμαρτωλοί, ορίζουν δε, κατά καιρούς, και ημερομηνίες για την Δευτέρα Παρουσία. Και παρόλο ότι συνεχώς διαψεύδονται επιμένουν στην πλάνη τους.

Σεβασμιώτατε, άδελφοί μου!

Πρέπει σ' αυτό τό σημείο νά τονίσουμε, ότι ή 'Ορθόδοξη Ποιμαντική ποτέ δέν χρησιμοποίησε τά δόγματα καί τούς 'Ιερούς Κανόνες τής 'Εκκλησίας ως "κανόνια", γιά νά σκοτώσει τόν άνθρωπο. Τά χρησιμοποίησε μόνο ως ίαματικά μέσα. 'Ως τρόπους θεραπείας. 'Η ποιμαντική άγωνία γιά τήν εύρεση καί τήν σωτηρία τών άπολεσθέντων προβάτων ποτέ δέν επέτρεψε διαβαθμίσεις στήν έννοια τής 'Ορθοδοξίας. Δέν ύπάρχει όρθοδοξία super καί όρθοδοξία άπλη. 'Υπάρχει μόνο "ή άπαξ παραδοθεισα τοίς άγίοις ΜΙΑ πίστις".

'Η όριοθέτηση τής όρθοδόξου πίστεως δέν μπορεί νά μοιάζει μέ ποδοσφαιρικό άγώνα, όπου μετράμε τά τέρματα πού βάλαμε στούς

αίρετικούς. Καί εἶναι ἀξιοσημείωτο ὅτι αὐτό τό κατάλαβαν καί κάποιοι ἀναρχικοί νεαροί καί ἔγραψαν σ' ἓνα τοῖχο τῶν Ἀθηνῶν τό εἰρωνικό μήνυμα "Εἰδωλόατρες-Χριστιανοί, 7-0".

Ποτέ δέν πρέπει νά ξεχνᾶμε τά λόγια τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, ὁ ὁποῖος καταδικάζοντας τήν ποδοσφαιροποίηση τοῦ ἀντιαιρετικοῦ ἀγῶνα, λέγει: " Οὐ γάρ νικῆσαι ζητοῦμεν, ἀλλά προσλαβεῖν ἀδελφούς, ὧν τῷ χωρισμῷ σπαρασσόμεθα". Σκοπός μας δέν εἶναι νά φωνάζουμε "γκόλ" ἢ τούς "φάγαμε". Σκοπός μας εἶναι νά ξαναφέρουμε τά παραστρατημένα ἀδέλφια μας στό σπίτι. Στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Ὁριοθέτηση τῆς πίστεως ποτέ δέν σημαίνει μισαλλοδοξία. "Ἄν γάρ μισήσης πῶς ἐπιστρέψεις ῥαδίως τόν πλανώμενον;" ρωτᾷ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Καί κάπου ἄλλου τονίζει: "Οὐκ αὐθεντίας δεῖ τῷ διδασκάλῳ μόνον ἀλλά καί προσηνείας πολλῆς". Καί προσηνεία σημαίνει κατά τόν Χρυσορρήμονα Ἰωάννη ὅτι ὁ ποιμήν διδάσκει ἀκόμη καί "τούς ἀντιδιατιθεμένους ἐν ἀνεξικακίᾳ καί πρᾶύτητι".

Αὐθεντία, λοιπόν, καί προσηνεία πρέπει νά συμβαδίζουν. Αὐθεντία καί προσηνεία εἶναι τά δύο χέρια τοῦ ποιμένος, μέ τά ὁποῖα ἐργάζεται γιά τή σωτηρία τῶν ἀνθρώπων. Μέ τό ἓνα χέρι, τήν αὐθεντία, κρατᾷ τούς πασσάλους τοῦ φράκτη γερά στή θέση τους, γιά νά μή μετατεθοῦν τά ὅρια τῆς μάνδρας πού τοῦ ἐμπιστεύθηκε ὁ Χριστός. Καί μέ τό ἄλλο χέρι, τήν προσηνεία, ἀφ' ἑνός κρατᾷ τά ἐντός τῆς μάνδρας πρόβατα καί ἀφ' ἑτέρου βγάζοντας αὐτό τό χέρι καί ἔξω ἀπό τήν μάνδρα ἀγκαλιάζει καί ξαναφέρνει μέσα τά πλανημένα πρόβατά του.

Εὐχαριστῶ.